

عنوان مقاله:

زبان مشترک موسیقی و معماری

محل انتشار:

کنفرانس بین المللی مطالعات نوین در عمران ، معماری و شهرسازی با رویکرد ایران اسلامی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 20

نویسندگان:

سیروان بهرامی - دکترای شهرسازی و برنامه ریزی شهری، مدرس دانشکده معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد سنندج

نادر زندی - کارشناس ارشد معماری، سرپرست کارگروه معماری خانه هنرمندان کرد

علی حجت - دانشجوی دکتری برنامه ریزی شهری دانشگاه علوم و تحقیقات تهران

خلاصه مقاله:

موسیقی و معماری از گرایش های اصیل هنر می باشند، در دنیا موسیقی های بسیاری وجود دارد که هر کدام دارای معنا و مفهومی خاص می باشند، موسیقی به عنوان بخشی از فرهنگ هر منطقه دارای زبان مختص به خود است، این امر در معماری نیز بعنوان یکی از شاخه های هنر تبلور پیدا کرده است. معماری به واسطه ی ژرفای مفاهیم هنری که از آن برخوردار است با دیگر هنرها تشابهات معنایی فراوانی دارد که در هنر موسیقی نمود بیشتری دارد، این دو هنر در ساخت فضا مشارکت می کنند؛ موسیقی فضای معنوی ایجاد می کند و معماری فضای مادی و این یکی از دلایلی است که از واژگان و ساختار واحد برخوردارند. در این پژوهش فرض بر آن است که هنرها و به ویژه موسیقی و معماری دارای اشتراکات زبانی و بیانی می باشند و در جهت تدوین زبان مشترک این دو هنر تنظیم شده است و در پی آن است تا با بهره گیری از روش توصیفی-تحلیلی و انجام مطالعات کتابخانه ای اشتراکات زبانی ما بین موسیقی و معماری را کشف نماید. یافته های پژوهش حاکی از آن است که موسیقی و معماری دارای زبانی مشترک می باشند که می توان آن را در ساخت یک فضای سازمان دهی شده در کنار یکدیگر قرار داد و به ساخت فضای مطلوب دست یافت.

کلمات کلیدی:

موسیقی، معماری، مشترکات، معنا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/732766>

